

Éhség

Illúzió voltál csupán, csakúgy, mint én

Ragyogó szemeinket elkápráztatta az északi fény

Csillagok voltunk, kikben élt a remény

Ártatlan tolvajok, szállva az idő ködén

Vasárnap a kora reggeli órákban mentőt hívtak a régi Harangvirág kápolnához, ahol egy kocogó egy lőtt sebbel a fején a földön heverő férfi testére bukkant. A férfit később Dunai Szilveszterként azonosítottak. A rendőrség lezárta a nyomozást, mivel a rendelkezésre álló információk arra utalnak, hogy az áldozat saját fegyverével próbált véget vetni az életének.

A nap sugara izzóan nézett le a kisvarosra. Széles terei és szűk kis utcái kihaltak voltak a déli hőségben. Egyedül a partszakasz mutatta jeleit életnek, ahol az éttermek zsúfolásig voltak éhes turistákkal. Hatalmas, kifeszített napernyők alatt finom mozdulatú pincérek suhantak, mint rókák a tyúkudvarban, ügyelve, hogy a vendégekből a lehető legtöbb valutát kipréseljék. Mindenki, aki tehetett, az árnyékba menekült a hőség elől. A jégkrémáros tikkadtan legyezgette magát a napernyő alatt, a butikosok behúzták portékáikat a tűző nap alól. A lángosos kint ült a sütődéje hátsó lépcsőjén és lassú mozdulatokkal simogatta kutyáját, aki mélán szuszogott bodros bundája alatt. A fürdőzők is a strand nagy fűzfai alá húzódtak. Anyukák kutattak a hűtőtáskákban, gyerekek tologattak nyekergő játékokat a kockás pokrócokon. A hot dogos macskája a zuhanyzók mögötti hús kövön feküdt, kiterülve teljes hosszában. Még a hangosan porfürdőző verebek sem érdekelték, csak néha-néha megránduló füle árulkodott a benne rejlő ragadozóról. A piac is kihalt volt. Egy öreg néni maradt csupán, akit látszólag nem zavart a rekkenő hőség. Ráncos kis kezével lassan rendezgette portékáját a fém asztalkán. Néhány paprika, paradicsom, egy fonnyadozó bokréta – kis kertje terményei. Fekete kendője alól sötét, fáradt szemek révedtek a világba. Szemek, amik láttak szenvedést, háborút, reményt és árulást.

I.

Bea érezte, ahogy Szilveszter teste hozzápréselődik az övéhez. Valami feszült a férfi nadrágjában. Beának volt fogalma arról, hogy mi lehet az, de az a valami még rejtély volt előtte; tizenhat éves volt, és szűz. Miközben Szilveszter szorította magához, halkan duruzsolta a lány fülébe, hogy milyen ellenállhatatlan, és hogy mennyire kívánja.

A dolog kettejük között ment már egy ideje. Bea néhány hete fejezte be az iskolát, és nyári munkára jelentkezett mint irodai kisegítő. Leveleket gépelt, postára ment, szendvicset hozott és kávé főzött. Amikor maradt egy kis pénz, Bea mindig vett egy csokor virágot. Szeretett virágot venni. A kis irodahelyiség sokkal otthonosabb volt virágokkal.

Szilveszter adminisztrátora, Klaudia – egy, a húszas évei végén járó férjes asszony –, aki élvezte kioktatni Beát, hogyan kell egy erényes nőnek viselkednie, szabadnapos volt. Klaudia dogmatikus katolikus erkölcei egyrésztől untatták Beát, másrésztől szinte élvezte nézni a nő elszörnyedt arcát, amikor falatnyi miniszoknyákban jelent meg dolgozni. Bea élvezte hordani a miniszoknyáit, amelyek szinte megvadították Szilvesztert.

Beát kíváncsisággal töltötte el Szilveszter: ő volt az első férfi, aki felett hatalma volt. Olyan hatalma, hogy a férfi keze reszketni kezdett csupán attól, hogy a lány besétált az irodába. Bea pusztán jelenléte összezavarta Szilvesztert. Egyszer tárgyalás közben felborított egy pohár vizet, és olyan furcsán viselkedett, hogy az üzletfél megfordult és halkan megjegyezte: „Meglehet, túl csinos a gépíró kisasszony”. A hangja komoly volt, de a szeme cinkosan csillogott. Mosolygott; ez a férfiak világa volt, egy néma testvériség közöttük. Az egyik oldalon a férfiak a titkaikkal, a másik oldalon a nők a félelmeikkel és gyanúikkal.

Bea nem sok mindent tudott a férfiakról. Az apja meghalt pár éve, és nem voltak fiú rokonai. Igazából rokonai sem voltak. Minden osztálytársának volt egy rakás unokatestvére, csak neki nem. Amikor megkérdezte anyját, hogy neki miért nincsenek nagyszülei vagy unokatestvérei, anyja rendszerint nyugodt arca szomorú lett, s válasz helyett csak réveteg tekintettel megsimogatta Bea haját.

Bea apja három éve halt meg. Szívroham vitte el. Attól fogva anyja fokozatosan egyre jobban bezárkózott a saját világába. Addig is sokat dohányzott, de férje halála után láncdohányos lett. Amikor éppen nem a bankban takarított, akkor a tévé előtt ülve dohányozta el az életét.

Bea sokat volt egyedül, de mivel nem voltak testvérei, az egyedüllét nem volt újdonság neki. Kalandregényeket olvasott távoli és misztikus helyekről, filmeket nézett, és rengeteg zenét hallgatott. Mint mindenki a korosztályából, megőrült a Duran Duran-ért, Prince-ért, és követte a '80-as évek őrült divatját: neon pulcsik, óriási műanyag fülbevalók, abszurd válltömések. A nagy kedvence azonban Madonna volt. Volt kereszt fülbevalója, neccharisnyája, rózsafüzére (azt Livitől kapta, aki a nagymamájától lopta). Egyvalami hiányzott csupán: csipke kesztyű. Bea minden követ megmozgatott, hogy találjon csipke kesztyűt, de lehetetlen volt, s a tárgy sátrat vert zsenge szívének kicsiny sarkába, ahol fiatal lelke meg nem valósult álmait laktak.

Szilveszter vonakodva engedte el a lányt, amikor az asztalán megcsörrent a telefon. Amíg a telefonon beszélt, Bea huncut kis mosollyal kisimította blúzáját és szoknyáját. Élvezte, hogy Szilveszter mennyire a befolyása alatt van; ez a gazdag és jóképű... nős ember. Szilveszter munkatársa, Klaudia mondta el neki már a legelső munkanapján. Klaudia, aki évek óta Szilveszterrel dolgozott és jól ismerte a férfit, nagyon hamar levágta, mi folyik közöttük. Amikor Szilveszter nem volt az irodában, kiselőadásokat tartott Beának, hogyan kell egy fiatal hölgynek viselkednie. Beát untatták Klaudia prédikálásai. Egy porcikáját sem érdekelte, mit tanítottak Klaudiának az apák a katolikus iskolában,

és hogy Szilveszter mennyire romlott és erkölcstelen. Végighallgatta illetudóan a prédikálást, de az, hogy Klaudia mit gondolt Szilveszter moráljáról, nem hatotta meg. Talán azért, mert nem a főnöke karaktere érdekelte, sokkal inkább az izgalmas szituáció, amiben találta magát.

Szilveszter még a telefonon beszélt, amikor Bea fogta a táskáját és az órára mutatott a falon. Négy óra volt, a munkaideje lejárt. Majdnem kilépett az ajtón, amikor meghallotta a férfi sietős lépteit a háta mögött. Szilveszter megragadta a csuklóját és magához húzta.

– Várj! Beszélünk kell! – mondta elfojtott hangon.

– Ígérd meg, hogy nem adod magad valami fiatal srácnak, aki nem érdemel meg téged! Ígérd meg!

Hangja szinte könyörgőre váltott, s egy röpke pillanatig Bea igazi kétségbeesést velt megcsillanni a férfi szemében. A pillanat elmúlt, Szilveszter tekintete megkeményedett és a szorítása a lány csuklóján majdnem fájdalmas lett. Bea meglepődve nézett rá; a szorítás a csuklóján éppen súrolta a fájdalomhatárt.

– Nem tudom még. Talán igen, talán nem! – mondta egy röpke nevetéssel, és kihúzta a kezét a férfi szorításából.

Bea egész úton hazafelé magában kuncogott. Murisnak találta, hogy Szilveszter azt képzei, a fiúk sorban állnak, hogy elvegyék a szüzességét. Még fiúja sem volt soha. Amikor 11 éves volt, megpusztilt egy fiút az iskola lépcsője alatt. Sokáig azt hitte, hogy befutott a szerelmi élete. De nem volt szerencsés a megjelenésével: sokkal fiatalabbnak látszott, mint amennyi valójában volt. Míg más lányok már elkezdtek melltartót hordani az általános iskolában, az ő nőies idomai csak tavaly kezdtek domborodni.

Bea szokás szerint a TV előtt találta anyját.

– Meghalt Kádár János – mondta anyja érzelemmentes, fakó hangon.

Bea emlékezett, hogy amikor Breznyev meghalt, az egész ország gyászba borult, és neki kisiskolásként kétszer végig kellett néznie a temetést az iskolában. Ha Kádár évekkorábban halt volna meg, hatalmas felhajtás lett volna, de 1989-et írtak. Minden megváltozott.

Sem Beának, sem anyjának nem volt más mondanivalója, így csendben vacsoráztak meg, mindketten a gondolataikba mélyedve.

Szombaton Bea Livivel, volt osztálytársával találkozott. Évek óta ismertek egymást, de nem voltak mindig jó barátok. Livi más volt, mint Bea; vad, és időnként furcsa. Amikor gyerekek voltak, Beának nem tetszett Livi vadsága, de az utóbbi időkben vonzónak találta a lány furcsaságait. Talán azért, mert minden volt barátnője csak a férjhez menésről és babákról tudott beszélni. Livi nem. Livi csak szórakozni és örültködni akart.

A kedvenc cukrászdájukban találkoztak. Ahogy mindig, Livi vitte a szót. Livi szeretett beszélni, és Bea szerette őt hallgatni. Bea sohasem volt szószátyár. A barátnők között is ő volt mindig, akinek mindenki elmondhatta a titkokat, mert Bea csendes volt és nem pletykált. Ezzel ellentétben Livi csacsogott, szórakoztató volt, és soha nem követte azt a divatot, amit mások. A haját vad színekre festette, és saját maga tervezte a ruháit.

– De most komolyan! – mondta Livi, és egy színpadias mozdulattal hátravetette magát a székben.

– Unom, hogy még mindig szűz vagyok! Majdnem 17 éves vagyok már! Valakit találnom kell! – sóhajtott frusztráltan.

– Ez nagyon égő! Ildi már túl van rajta. Ő maga mondta, hogy egy házibulin összeszedett valami jó kinézetű, magas srácot, jól bepiáltak és megvolt.

– És mit mondott? – kapta fel Bea a fejét. – Milyen volt, nem mondta?

– Azt mondta, csak arra emlékezett, hogy a lábán maradt a zoknija – vihogott fel Livi. – Csak arra tudott gondolni egész végig, míg csinálták. Hogy a lábán maradt a zoknija. És Reni. Emlékszel, amikor májusban azt mondta, hogy még mindig szűz? Nemrég bevallotta, hogy hazudott. Már tavaly elvesztette. Azt mondta, azért hazudott, mert mindenki más szűz volt és nem akart kilógni a sorból. Már a második fiúját koptatja. Én meg szűzként halok meg! De legalább te még szűz vagy, mint én.

– Mondtam már, hogy dolgozom? – sóhajtott fel Livi, miközben lassan hátrátolta a széket maga alatt. – Egy ABC-ben polcokat pakolok és kosarakat rakosgatok egész nap. Utálom – fintorodott el –, de apám azt mondta, ha nem tanulok, dolgoznom kell. Anyu mondta, hogy túl fiatal vagyok, erre fater elkezdett üvölni, hogy kidob, mire anyu azt felelte, hogy akkor keressen nekem munkát. Nem tudom, honnan szerezte ezt a szar melót, de most ezt kell csinálnom.

Tudom, hogy a fater meg akar szabadulni tőlem. Én mennék is szívesen, de hova? Hidd el, egy vadállat – torzult el Livi tekintete. – Majdnem mindennap részeg, és anyámat veri. Aztán másnap mindketten úgy csinálnak, mintha semmi sem történt volna. Tudod, mi történt két napja? – húzódott Livi közelebb Beához. – Olyan részeg volt, hogy elájult. Tudod, hol? A WC-ajtóban. A fülhallgató a fülemen volt, hogy ne halljam az ordibálást, amikor hallottam egy puffanást, aztán bejött anyám. „Livi, segíts! Apád elájult” – mondta.

Szóval kimentem a folyosóra, és ott feküdt a fater, beszorulva a WC-ajtó és a folyosó fala közé, húgyos gatyában. Anyám mondja, hogy segítsék kihúzni, én meg, hogy de hogy? Húzd a lábát, én meg tolom a fejét – mondta. De hiába húztam én, semmi. Be volt szorulva. Húzom, mint az állat: semmi. Erre anyu elkezdett nevetni, aztán mar én is. A végén már folytak a könnyeim, annyira nevettem. Anyu tolt a fejét, én meg húztam a lábát, végül sikerült bevonszolni valahogy a szobába. Persze másnap úgy kellett csinálnom, mintha semmi sem történt volna. A fater csak járkált fel-alá, mint a fájdalom, és fogta a fejét. Azt mondta, nem tudja, miért van egy nagy búb rajta. Szerintem anyu leejtette egy párszor, csak a vicc kedvéért! Bele kellett röhögnöm a párnába, nehogy meghallja valaki! – nyerített fel Livi, de aztán körülnézett és halkabban folytatta:

– Anyu mindig azt mondja, hogy ha a bátyám, Tomi itt lenne, ő megvédene bennünket. Tomi elköltözött, mert a fater állandóan verte őt is.

– Nem tudtam, hogy van egy bátyád – mondta Bea csendesen.

– Kilencéves voltam, amikor elment. A fater szokás szerint részegen verte anyámat, amikor Tominak elege lett és behúzott egyet apám arcába. Anyám elkezdett sikogatni, hogy hagyja abba, a fater meg üvöltött, hogy ha nem tűnik el azonnal, akkor megöli. Tomi összepakolt és elment. Anyu azt mondta, apám nővéréhez költözött. Nem láttam azóta sem. Azóta mindig, ha az őseim veszekednek, anyám a fater pofájába vágja, hogy elmarta a saját fiát, rosszabb, mint egy állat, mert az állatok legalább törődnek a kölykeikkel.

Bea tudta, hogy Livinek hányatott gyermekkorra volt; sokszor ment iskolába kék-zöld foltokkal vagy kaja nélkül. Majdnem minden osztálytársa szenvedett családi problémáktól. Néhányan szerencsések voltak, mint Bea, de a többség nem. Mint Heni, akit az apja és a bátyja is vert, vagy Laura, akinek meghalt az anyukája, és amikor az apja újránősült és később elvált, ottfelajította Laurát a mostohaanyjánál, aki nagyon rosszul bánt vele. Gyermek, akik szenvedtek egészen kicsi koruk óta, szülőkkel, akik saját maguk is szenvedtek és átadták a szenvedést a következő generációnak. Gyermek, akiknek meg kellett tanulni megbirkózni mindennel, amit az élet eléjük vetett.